

[John Vinther]

tro, at alle kommuner i dette land vil gribe det her så fornuftigt an, at det ikke kommer til at medføre flere skatteyderkroner end det, der er anført her.

Afslutningsvis skal jeg altså blot kort konstatere, at Det Konservative Folkeparti ikke kan støtte lovforslaget.

Bodil Thrane (V):

Boligministeren fremsætter nu et lovforslag, hvor vi i princippet afskaffer kvotesystemet. Det er set med Venstres øjne helt fint, da denne centrale styring af boligbyggeriet har været mere eller mindre tilfældig, eller den har i hvert fald ikke repræsenteret et helt nøje vurderet lokalt behov eller den kommunale selvbestemmelse.

Jeg synes, de nævnte forenklinger i lovforslaget er gode. Det er en fordel, at reglerne om almennyttige boliger, ungdomsboliger og ældreboliger nu harmoniseres, og det er en fordel, at reglerne for lånefinansiering indgår som en forhandlingsdel mellem stat og kommuner årligt.

De ændrede regler for ydelsesstøtten finder vi rimelige, og det er også i Venstres ånd, at kommunalbestyrelsen selv skal bestemme, hvis byggeprisen overstiger rammebeløbet.

For så vidt angår forsøgsbyggeri finder vi i Venstre, at det er et nødvendigt supplement til vort almindelige byggeri, fordi det som bekendt befordrer nytænkning og forbedrer både kvalitet, sundhed og alle de andre gode, fremadrettede bud på boligindretning, byggeri og miljø. Altså er det også anbefalelsesværdigt.

Forslaget om 200 almennyttige boliger om året til hjemløse er også et forsøg værd. Set sammen med det lovforslag om bofællesskaber, vi senere skal behandle, indeholder det mange positive elementer.

Med Venstres briller finder vi også det fremtidige kommunale ansvar for indretning af ældre- og handicapvenlige boliger helt i overensstemmelse med vores tillid til det kommunale selvstyre. De nævnte nødvendige ændringer, der må foretages i realkreditloven, vil vi se positivt på.

Det, der så står tilbage, og som vi slet ikke kan acceptere, er det kollektive ansvar, kommunerne får. Hvis det helt reelle billede af behovet for fremtidigt støttet byggeri skulle vise sig, burde lovforslaget have anvist det direkte

ansvar for den enkelte kommune. Som lovforslaget er, vil vi i værste fald se en forstærket affolkning af de tyndt befolkede områder, fordi kreditforeningerne måske vil forstærke deres restriktive udlånspolitik netop dér.

Men hvad værre er, kommunernes mulighed for at have hånd i hanke med, hvornår omdrejningspunktet er nået, bliver mildt sagt meget begrænset. I værste fald vil forsigtige kommuner komme til at betale for et offentligt støttet byggeri, de ikke selv har glæde af, fordi bloktilskuddet eventuelt reduceres, hvis eller når omdrejningspunktet overskrides. Man pålægger kommunerne et ansvar, de ingen indflydelse har på.

Netop det kollektive ansvar ser ud til at være det, regeringen har ment skulle være mekanismen, der skal få udbud og efterspørgsel til at passe sammen, og det mener vi er forkert. Hvis man nu overlader ansvaret til den enkelte kommune, vil det ikke være nødvendigt med kontrol og overvågning og med at tælle tomme boliger og skrive indberetninger, for ethvert kommunalbestyrelsesmedlem har et udtalt talent for at sikre sin egen kommune den bedste politik, også når vi taler boligpolitik.

Derfor skal jeg konstatere, at der er et par store tidsler i det her lovforslag, forslag, som Venstre ikke kan støtte, men vi vil naturligvis appellere til regeringens forhandlingsvilje, hvorfor vi meget positivt vil arbejde med i udvalget.

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Mit indlæg her er ikke ment polemisk, men jeg kan ikke lade være med alligevel at spørge fru Bodil Thrane efter de betænkeligheder, som hun fremførte på Venstres vegne omkring det, man kaldte det kollektive ansvar.

Jeg forstod det ikke rigtig. Jeg forstod, at Venstre var for, at man lagde tingene ud til kommunerne, for det øgede ansvar til kommunerne, og at fru Bodil Thrane i høj grad understregede troen på, at en kommunalbestyrelse selv kunne bestemme. Men så må konsekvensen jo være – hvis man er imod, at staten begrænser sine udgifter – at så skal kommunerne selv betale det hele, for en eller form for styringsmekanisme på de statslige udgifter må man vel have. Eller hvad er det, man forestiller sig fra Venstres side, hvis man på den ene side